

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobkyně: **I. D.**, nar. , státní příslušnice Kyrgyzstánu, t.č. Z B., zastoupená Asociací pro právní otázky imigrace, se sídlem Karolínská 654/2, P. O. Box 23, 186 00 Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2014, č. j. OAM-140/LE-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2014, č. j. OAM-140/LE-BE03-PS-2014, se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 7. 2014, č. j. OAM-140/LE-BE03-PS-2014, jímž byla žalobkyni podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 4. 11. 2014.

Toto rozhodnutí žalobkyně napadá žalobou, v níž za první namítá porušení § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K tomu uvádí, že řízení o povinnosti setrvat v ZZC je řízením zahajovaným z moci úřední. Podle § 46 odst. 1 správního řádu je však správní řízení zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení jeho účastníkovi. Žádný úkon v tomto smyslu zahájení řízení však žalovaný vůči žalobkyni nikdy neučinil, ačkoli ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu

z aplikace (zejména § 9 zákona o azylu) vyloučeno není. Žalovaný tedy napadené rozhodnutí vydal, aniž by řízení o vydání tohoto rozhodnutí vůbec formálně zahájil. Toto rozhodnutí je proto třeba považovat za nezákonné, resp. za nicotné.

V druhé námitce žalobkyně tvrdí porušení § 46a odst. 2 zákona o azylu ve spojení s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen Úmluva“). Uvádí, že z § 46a odst. 2 zákona o azylu plyne, že žalovaný je o povinnosti setrvat v ZZC povinen rozhodnout do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně. Žalobkyně učinila toto prohlášení dne 1. 7. 2014, přičemž napadené rozhodnutí jí bylo doručeno až dne 8. 7. 2014, tedy 2 dny poté, co uplynula zákonná lhůta, a proto je nezákonné. Na tom nemůže nic změnit ani to, že v textu napadeného rozhodnutí je uvedeno datum 4. 7. 2011. V této souvislosti žalobkyně připomíná, že obdobnou snahu o obcházení zákonných lhůt tím, že v rozhodnutí je sice uvedeno formálně vyhovující datum, avšak cizinec je s tímto rozhodnutím seznámen až po uplynutí zákonné lhůty, vyvinul žalovaný již při aplikaci § 73 odst. 2 písm. a) zákona o azylu, ve znění platném v rozhodném období. Stejně jako v případě žalobkyně se žalovaný snažil v těchto případech bránit propuštění cizince na území tím, že v rozhodnutí uvedl datum nepřesahující lhůtu 5 dnů, avšak samotné rozhodnutí doručil cizinci mnohem později. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) však shledal tuto praxi jako neslučitelnou s principem legality a tedy i se samotným čl. 5 odst. 1 Úmluvy, a to konkrétně ve věci *R. v. Česká republika*, stížnost č. 298/07 (viz body 73 a 74). Závěry ESLP podle názoru žalobkyně je nutné *mutatis mutandis* aplikovat i na její situaci a konstatovat, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno ve lhůtě stanovené § 46a odst. 2 zákona o azylu.

Třetí námitkou žalobkyně brojí proti době, po kterou má žalobkyně povinnost setrvat v ZZC, a proti odůvodnění této části výroku napadeného rozhodnutí. K tomu žalobkyně uvádí, že povinnost setrvat v ZZC trvá „až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní“ a klade si otázku, od kterého dne je nutné uvedenou lhůtu 120 dní počítat. Samotný zákon o azylu žádný konkrétní údaj v tomto ohledu neposkytuje, lze tedy zvažovat dvě různé situace, od kterých se běh lhůty může odvíjet: 1) od momentu, kdy cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu § 3 odst. 1 a § 46a odst. 2 zákona o azylu nebo 2) od momentu vydání rozhodnutí žalovaného a jeho doručení cizinci. Výpočtem lze v daném případě zjistit, že aby lhůta skončila 4. 11. 2014, jak je uvedeno v rozhodnutí, musel by její běh začít 8. 7. 2014, tedy v momentě, kdy bylo žalobkyni napadené rozhodnutí doručeno. Takový způsob počítání lhůty však žalobkyně nepovažuje za správný. Podle jejího názoru je nutné lhůtu 120 dnů počítat již ode dne, kdy v ZZC požádala o mezinárodní ochranu. Pro tento výklad svědčí hned několik okolností. Za prvé, při absenci výslovné zákonné úpravy je nutné počátek určit v souladu s obecnou právní zásadou – *in dubio mitius*, tzn. způsobem, který by do práva žalobkyně na osobní svobodu zasahoval co nejméně. Za druhé, podle čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) platí, že „*zákonná omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky*“. Pokud by se doba začala odvíjet ode dne doručení rozhodnutí, lišila by se doba, po kterou by cizinci museli setrvat v ZZC, případ od případu v závislosti na tom, jak rychle by správní orgán rozhodnutí doručil. Takový stav ale čl. 4 odst. 3 Listiny vylučuje. Za třetí je možno poukázat analogicky na úpravu obsaženou v zákoně o pobytu cizinců ve vztahu k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Lhůta 180 dnů je v těchto případech počítána „od okamžiku omezení osobní svobody“ a nikoli od momentu doručení, jak to činí žalovaný. Žalovaný nikdy nemůže s určitostí tvrdit, že k doručení rozhodnutí dojde jistě ten určitý den, tedy lhůtu 120 dnů nemůže vázat na okamžik, který nastane v budoucnu. Výrok rozhodnutí je tedy nezákonný, pokud konec 120 denní lhůty žalovaný stanovil na 4. 11. 2014 a nikoli na 28. 10. 2014.

Dále žalobkyně namítla, že doba zajištění v ZZC kromě toho, že byla nesprávně určena, nebyla ani nijak odůvodněna. V této souvislosti žalobkyně poukázala na judikaturu NSS i Krajského soudu v Praze (např. rozsudek č.j. 44 A 36/2014-37 a rozsudek č.j. 3 Azs 24/2013-42), ze které plyne, že *„žalovaný musí odůvodnit rozhodnutí o délce uložené povinnosti, zejména pokud se rozhodne uložit zákonné maximum. ...Uvážení správního orgánu o maximální délce povinnosti cizince setrvat v ZZC musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné vždy a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění jím vydaného rozhodnutí.“* Co se týče části výroku o délce zajištění žalobkyně, je napadené rozhodnutí také nepřezkoumatelné.

Čtvrtou námitkou žalobkyně brojí proti závěru žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, a proti způsobu odůvodnění této části výroku napadeného rozhodnutí. Žalobkyně upozorňuje především na požadavky vyplývající z § 68 odst. 3 správního řádu, podle kterého správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvede nejen podklady pro jeho vydání a informace v nich obsažené, ale též úvahy, kterými se řídil při hodnocení těchto podkladů a při výkladu právních předpisů. Žádné takové úvahy se však v napadeném rozhodnutí neobjevují. Zcela chybí vysvětlení, co znamená výraz *„nebezpečí pro veřejný pořádek“*, jehož výklad je pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu klíčový. Tento nedostatek je přitom o to závažnější, že výraz veřejný pořádek představuje neurčitý právní pojem, jehož použití není za všech okolností stejné, a nelze proto předpokládat, že význam tohoto pojmu je samozřejmý a je tudíž žalobkyni dobře znám, pročez žádné úvahy spojené s jeho výkladem není nutné – navzdory znění § 68 odst. 3 správního řádu – v rozhodnutí uvádět. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále chybí i úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí. Žalovaný totiž v odůvodnění nejprve cituje relevantní části § 46a zákona o azylu a následně podrobným způsobem rozvádí okolnosti týkající se dosavadního pobytu žalobkyně na území. V souladu s § 50 odst. 3 správního řádu přitom vyjmenovává jak okolnosti svědčící v neprospěch žalobkyně, tak okolnosti svědčící v její prospěch. Z napadeného rozhodnutí ovšem není vůbec zřejmé, jakým způsobem byly jednotlivé okolnosti zohledněny, tj. zejména jakou váhu žalovaný přiznal rodinnému životu žalobkyně v ČR (nezletilé dceři žalobkyně byla udělena doplňková ochrana) a proč tyto okolnosti nepřevážily nad okolnostmi svědčícími v neprospěch žalobkyně. Je nutné konstatovat, že *„[v] tomto směru je správní uvážení žalovaného důležitým způsobem nepřezkoumatelné, neboť hodnotí jen negativní okolnosti, pozitivní však jen zmiňuje bez jakéhokoliv jejich promítnutí do vlastní úvahy“* (viz analogicky rozsudek Krajského soudu v Praze, č.j. 44 A 36/2014-37). Namísto úvah souvisejících s hodnocením podkladů pro vydání rozhodnutí žalovaný pouze paušálním způsobem uvedl, že § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je v tomto případě aplikovatelný *„vzhledem k výše uvedeným skutečnostem.“* O jaké konkrétní skutečnosti jde, však žalovaný neuvedl, a to i přesto, že na rozdíl od Policie ČR, která je povinná vydat rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění do několika hodin, má žalovaný k dispozici lhůtu v délce 5 dnů. Tomu musí odpovídat i kvalita odůvodnění. Kromě těchto obecných výtek týkajících se nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně namítá, že v jejím případě nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Žalobkyně v této souvislosti poukazuje na rozsudek NSS ze dne 17. 9. 2013, č.j. 5 Azs 13/2013-30, kde soud vyjádřil přesvědčení, že narušením veřejného pořádku ve smyslu tohoto ustanovení může být jen *„takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“*. Jediný prohrěšek žalobkyně, na který žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukazuje, přitom spočívá v pobytu na území ČR, ačkoliv k takovému pobytu není oprávněna a ačkoliv bylo rozhodnuto o její povinnosti ČR opustit. Žalobkyně se však nedomnívá, že pobyt na území,

byť se jedná o situaci dlouhodobou a byť bylo rozhodnuto o jejím vyhoštění, představuje ohrožení některého ze „základních zájmů společnosti“. V této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 6 Azs 19/2013-47, kterým soud zrušil rozhodnutí správního orgánu o povinnosti setrvat v ZZC z těchto důvodů: *„Závěr ministerstva o nebezpečí pro veřejný pořádek tedy vychází jen ze značně kusé úvahy, že stěžovatel na území České republiky pobýval nelegálně a existují důvodné pochybnosti o jeho dobrovolném vycestování. V čem ministerstvo spatřovalo „skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti“, resp. „jakých zájmů“, však již z jeho odůvodnění zřejmé není. V případě stěžovatele, na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem, sice nelze z obsahu spisů explicitně dovodit, že by se jednalo o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana České republiky, ale to nic nemění na povinnosti správního orgánu zohlednit při svém rozhodování rovněž individuální okolnosti života stěžovatele a přihlídnout také k jeho celkové životní situaci.“* Za „celkovou životní situaci“, ke které měl žalovaný přihlídnout, pak žalobkyně považuje její rodinný život, kdy žalobkyně má nezletilou dceru, které byla udělena mezinárodní ochrana, a skutečnost, že pobývá v Praze, k čemuž dokládá potvrzení o zajištění ubytování. Z tohoto důvodu nehrozí, že by se skrývala či mařila řízení mezinárodní ochraně.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. V tomto směru odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí. Dále žalovaný rekapituluje zjištěné skutečnosti a vyslovuje přesvědčení, že vzhledem k nim by žalobkyně mohla svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, který již narušila svým opakovaným a dlouhodobým nelegálním pobytem v ČR a opakovaným nevycestováním z jejího území. Žalobní námitky neakceptovatelně zlehčují porušení a nerespektování veřejného pořádku žalobkyní, resp. její nelegální pobyt. Žalovaný postupoval v souladu se závěry vyjádřené např. v rozsudku NSS ze dne 21. 5. 2014, sp. zn. 6 Azs 33/2014 a vycházel též z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný dále uvádí, že se též přiměřeně vyrovnal s rodinným životem žalobkyně, přičemž samotný rodinný život je podle žalovaného toliko důvodem pro postup podle zákona o pobytu cizinců, jehož instrumentů však žalobkyně nikdy nevyužila a neupravila si možnost legálního pobytu.

K otázce doby, po kterou lze uložit povinnost žalobkyně setrvat v ZZC, žalovaný uvedl, že ta nebyla nikterak překročena a žalobkyně tudíž nebyla nijak zkrácena na svých právech. Počátek a konec této doby je zcela zřetelně vyznačen a dokladován nejen samotným napadeným rozhodnutím, resp. jeho právní mocí, ale je dán i kontextem dalších písemností a právních úkonů zejména Policie ČR.

Za nedůvodnou považuje žalobkyně i další námitku, že v napadeném rozhodnutí absentuje odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky povinnosti setrvat v ZZC, protože stanovení této délky je obsaženo ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný dodává, že právní úprava přesnou konečnou délku sice neupravuje, ale tuto je třeba aplikovat a vyložit dle konkrétního případu tak, aby konečné rozhodnutí odpovídalo smyslu a duchu zákona. To žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečně rozebral a odůvodnil. Žalovaný závěrem uvádí, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky na ně kladené § 68 správního řádu a na daný případ aplikoval řádně pojem veřejný pořádek.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným

zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na otázku, zda žalobkyně nepatří do skupiny tzv. privilegovaných osob, neboť příslušnost k této skupině osob by zcela vylučovala možnost udělit takové osobě povinnost setrvat v ZZC. Do této skupiny patří tito žadatelé: nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. U takových osob uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v zásadě nepřichází v úvahu.

V konkrétním případě se soud s ohledem na žalobní námitku týkající se rodinného života žalobce zabýval otázkou, zda žalobkyně není rodičem s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi. Žalovaný totiž v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že v ČR žije dcera žalobkyně I. D., narozená dne , která žije s matkou žalobkyně, která je její opatrovnící. Z uvedeného data narození (to žalobkyně nezpochybňuje) soud zjistil, že dcera žalobkyně již není nezletilá, ale je jí již 19 let. O tom, že by byla zdravotně postižená, žalobkyně nic netvrdí. Proto soud uzavírá, že žalobkyně do skupiny privilegovaných osob nepatří.

Následně se soud zaměřil na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ta je předpokladem pro jeho následný soudní přezkum. Dospěl přitom k závěru, že z tohoto hlediska napadené rozhodnutí neobstojí, a to ve vztahu k uvedení nejzazšího data, do kterého se žalobkyni ukládá povinnost setrvat v ZZC. Z žalobou napadeného rozhodnutí totiž není zřetelné, jakým způsobem žalovaný k tomuto datu dospěl. Žalobkyně sice nabízí dva možné způsoby výpočtu tohoto data, nicméně soud je toho názoru, že takový výklad by v první řadě měl provést a odůvodnit žalovaný. Ten tak neučinil, a to ani ve vyjádření k žalobě, byť to by na skutečnosti, že napadené rozhodnutí je třeba v daném rozsahu třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], již nemohlo nic změnit. Nad rámec toho pokud jde obecně o uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální zákonem dovolenou dobu, soud v souladu se svojí dosavadní judikaturou (např. rozsudek z 30. 6. 2014, č. j 44 A 33/2014 – 15) konstatuje, že jestliže z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně aktuálně nedisponuje platným cestovním dokladem, který bude tudíž zapotřebí obstarat, lze tento důvod akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu.

Žalobkyně rovněž brojí proti tomu, že by mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS. Krajský soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí

poukázal zejména na nelegální pobyt žalobkyně na území ČR a nerespektování správního vyhoštění.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy by žalobkyně mařila výkon správního rozhodnutí, přičemž by nebyly zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), je třeba takové jednání již považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Podle obsahu odůvodnění žalovaný vycházel z toho, že žalobkyni bylo uloženo správní vyhoštění v délce 3 let, přičemž toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 2. 2012. I přesto žalobkyně po ukončení druhého řízení o udělení mezinárodní ochrany (rozhodnutí NSS nabylo právní moci dne 26. 2. 2014) neodcestovala. V návaznosti na nastíněný rozsah odůvodnění soud k námitce nepřezkoumatelnosti závěru, zda by žalobkyně mohla představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, uzavírá tak, že žalovaný tento závěr dostatečně odůvodnil konkrétními okolnostmi. Hodnocení otázky, zda jednání žalobkyně představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, je totiž hodnocením komplexním a vyžaduje si souhrnné zhodnocení veškerých dosavadních poznatků o tom, do jaké míry žalobce respektuje právní předpisy a vydaná rozhodnutí správních orgánů ČR. Za těchto okolností je přijatelné i souhrnné skutkové zjištění, jak je prezentuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. V odůvodnění jsou zmíněny (a potvrzuje to i žalobkyně) dokonce i okolnosti žalobci prospěšné, a to skutečnost, že má na území ČR matku a dceru na území ČR.

Jinou otázkou však je skutečnost, nakolik tato fakta byla odpovídajícím způsobem zhodnocena. Žalovaný totiž skutečnost, že v ČR žije matka a dcera žalobkyně nijak nezhodnotil. V tomto směru je pak třeba dát žalobkyni za pravdu v tom, že správní uvážení žalovaného je dílčím způsobem nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť hodnotí jen negativní okolnosti, pozitivní však jen zmiňuje bez jakéhokoliv jejich promítnutí do vlastní úvahy.

Přes shora uvedené důvody zrušení napadeného rozhodnutí považuje soud ještě za potřebné vyjádřit se, byť ve stručnosti, i k zbylým žalobním námitkám, které za důvodné nepovažuje. Soud má předně za to, že s ohledem na možnou analogickou aplikaci § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení, není vadou řízení, pokud žalovaný řízení o povinnosti setrvat v ZZC nezahájil samostatným úkonem, ale jako první úkon v řízení vydal rozhodnutí. Dále se soud domnívá, že ve lhůtě 5 dnů stanovené v § 46a odst. 2 zákona o azylu je třeba rozhodnutí vydat, přičemž nelze dovodit, že by toto rozhodnutí muselo nabýt i právní moci.

Z výše uvedených důvodů zrušil soud rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Učinil tak, aniž by ve věci nařizoval jednání, neboť použité ustanovení tento postup výslovně předpokládá. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobkyni, které by jako úspěšné účastnici řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 7. srpna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 7. 8. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Nešporová